

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Δέσποτα, αἱ! Δέσποτα, ἔκραζε τὸ δαιμόνιον, μίαν αὐγὴν πρὸς τὸν γέροντα Ἀθληρίτην, ὅστις παρὰ τὸ σύνθημα δὲν εἶχεν ἔγερθῇ τῆς κλίνης, ἂν καὶ τοῦ τυπογράφου του ὁ μικρὸς ποιητὴρ δὲν ἤθελε βραδύνει νὰ ρηάτῃ ἀπικιτῶν ὕλην, ὕλην πρὸς συμπλήρωσιν τῆς στοιχειοθετουμένης ἐφημερίδος του, καθὼς ἡ κυβερνητικὴ συνήθεια ζητεῖ πιστώσεις καὶ πάλιν πιστώσεις, χρηματικὰς ὅμως πάντοτε, πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀναπληρωματικῶν· ἀλλ' ἐκτάδην κείμενος μὲ χεῖλη συνεσφιγμένα, καὶ βλέμμα μόνις διερχόμενον τῶν παχέων φλεβαρίδιων του, ἔβλεπε διὰ τῶν ὕλων τοῦ παρθύριου του νὰ γλυκοφέγγῃ ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγὴ, ἥτις εἰς μίαν χρυσὴν της πνοὴν διαχρωματίζουσα τὰ ἄμορφα, ἐδίωκε τὰ σκότῃ ἐνώπιόν της.

— Δέσποτα, αἱ! Δέσποτα, ἐπανελάμβανε τὸ δαιμόνιον. Ὁ γέρον Ἀθληρίτης οὐδ' ἐταράσσετο, καὶ τὸ δαιμόνιον δυσαρεστηθὲν, ἐμώρφασεν, ἔλαθεν ἐν βιβλίον καὶ ἐκάθησε πρὸς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δωματίου, ὅπου ἤρχησε νὰ τὸ φυλλομετρή, ἀφ' οὗ εἶδεν, ὅτι ὁ κύριός του δὲν εἶχεν ὕρεξιν νὰ διακόψῃ τοὺς προῶνους ῥεμβασμούς του, οἵτινες ἂν δὲν ἦσαν ὡς τῆς παρθένου, ἥτις προσβλέπει τὸ μέλλον αὐτῆς εἰς τὸ παρκαρεμάμενον στηθόδεσμον ἢ τὴν πολύπτυχον αἰσθητὰ της, ἦσαν ὅμως ἀνθρώπου, ὅστις ἐμέτρα τὸ παρελθόν του εἰς δεκαπέντε μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα Ἀθληρικὰ φύλλα τῆς ἐφημερίδος του, καὶ προσέβλεπε τὸ μέλλον αὐτοῦ εἰς ὅσα ἤθελεν ἐκδόσει.

Δὲν παρήλθον ἐλίγχι στιγμαὶ, καὶ τὸ δαιμόνιον συνεταράχθη, ἀνωρθώθη, καὶ εἰς μίαν του ζωηρωτέραν κίνησιν διαφυγούσης τῆς οὐράς του ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ἀθληρίτου ἡ ἄκρα αὐτῆς εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ῥόθοντας τοῦ γέροντος καὶ τὸν ἔκαμε νὰ παρνησθῇ τόσον ζωηρά, ὥστε καὶ τὸ δαιμόνιον ἐστράφη νὰ ἰδῇ, πλὴν τὸ βλέμμα του εἶχε τι παράδοξον.

— Ὑγιαίνειτε, Δέσποτα, εἶπε τὸ δαιμόνιον.

— Εὐχαριστῶ· τί εἶναι μικρὸ μου; κἄτι τὰ κερατίδιά σου σείονται;

— Τί εἶναι; εἶναι, ὅτι ἐθύμωσα, διότι αὐτὴ ἡ κυρία Πανδώρα μὲ τὰ σωστά της, καθὼς βλέπω, ἐδόθη νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἡθι-

κὴν, τὴν ὁποίαν τόσα τάγματα διαβόλων διώκουσιν ἀπὸ τινος εἰς τὸν χριστιανικὸν τοῦτον τόπον, καὶ ὁ ἰδικὸς σου Καμπούρογλους καὶ συντροφία, τῇ ἐτοιμάζουσι καὶ σκηνάς ἐπὶ τοῦ θεάτρου, οὐχὶ βεβαίως τοῦ ἀνεγερθησομένου, διότι αὐτὸ εἶναι ἀνεγερθησόμενον πάντοτε, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὑπάρχοντος εἰς ὃ καθ' ἑκάστην τόσοι σοφοὶ δραματολόγοι προπαιδεύουσι τοὺς ὑποκριτὰς εἰς τὰ μεγάλα τῆς ζωῆς των δράματα, τὰ ὁποῖα θὰ ᾔναι τόσα μαθήματα ἠθικῆς ἀξίας διὰ τὸν ἀγαθὸν λαὸν μας, διότι αὐτὸ ἐὰ λέγεται καὶ θέατρον τοῦ λαοῦ.

Τὸ πρῶτον δράμα ἤρχησεν ἀπὸ τοῦδε νὰ παίζεται, εἶναι τὸ ἐπιγραφόμενον.

Ο ΧΑΡΤΟΣΗΜΟΦΑΓΟΣ! ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΚΑΙ ΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΑΜΑΡΤΙΑΙ ΤΟΥ.

Ἀποσπάσματα νομίζω τοῦ δράματος τούτου ἐδημοσιεύθησαν μέχρι τοῦδε, ἄλλως, ἂν θέλῃς πάλιν, ἄκουσε τὴν εἰσαγωγὴν, ὅταν ἐκεῖ ἐπὶ τῆς σκηνῆς παρουσιάζεται μία γραῖα μάγισσα, ἥτις θέλουσα νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὴν μικρὰν μαθητευομένην τῆς, τί εἶναι ὁ χαρτοσημοφάγος, ἀρχίζει διὰ τῶν ἐξῆς στίχων.

Τοῦτο εἶναι ἓνα τέρας
Σπάνιον αὐτῆς τῆς σφαίρας,
Ποῦ σὲ μιὰ χαψὰ παιδί μου
Διακόσαις χαρτοσήμου
Χιλιάδε; μιὰ φορὰ
Ἐχαψε μὲ τὴν οὐρά.

Εἶχ' ἐξήντα δυὼ γελέκα,
Τριαντανταοκτὼ βελάδας,
Πανταλόνια δέκα, δέκα,
Ὑποδήματα κ' ἐμβάδας
Ἀναρίθμητα κι' αὐτὰ
Στὴ γραμμὴ ζευγαρωτά.

Εἶχε φράκα καὶ καπέλλα
Καὶ χειτῶνας ποῦταν τρέλλα,
Λαιμοδέτας καὶ μανδύλια
Θὲ νὰ εἶχεν ἔως χίλια·
Καὶ ἠπόρει ὁ καθεὶς
Πῶς ἐπλούτισεν εὐθύς.

Μόνον τοῦτα; . . . ἔχει κι' ἄλλα!

Τρώγει τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
Κι' ἀπὸ τὰ πολλὰ του πάχνη,
Ἐκαμ' ἡ κοιλιὰ του ῥάχνη,
Κι' ἀπὸ τὸ πολὺ φαγί
Σὰν ἀσκὸς θὰ ἐκραγῇ.

Ἰπουργεῖα τρυγυρίζει,
Εἰς τ' αὐτὶ τοὺς ψυθυρίζει
Πῖς, πῖς, πῖς, τοῦτα κι' ἐκεῖνα,
Γιὰ νὰ πέρνη κατὰ μῆνα
Ἔως χίλιαις δραχμαῖς
Καὶ νὰ γράφῃ δυὼ γραμμαῖς.

Πλὴν ὁμνεῖ.

— Αἱ! ἀρκεῖ, ἀρκεῖ, διότι βλέπω, ὅτι ἀπ' ἐδῶ καὶ κάτω ἀρχίζει νὰ στρέφεται ὀλίγο εἰς τὸ πολιτικὸν, καὶ ἀπορῶ μάλιστα πῶς ἡ κυβέρ-
νησις συγχωρεῖ νὰ παριστάνεται αὐτὴ ἡ τραγωδία. . . .

— Ἀλλ' ἡ κυβέρνησις δὲν ἀναμιγνύεται ποτὲ εἰς τὰς τραγωδίας. . .

Ὁ Ἀδελφίτης ἐσκέπτετο, ποῦ ἀναμιγνύεται λοιπὸν, ὅτε.

— Ἐκατάλαθα, ὑπέλαθε τὸ δαιμόνιον· πάλιν, ἡ πολιτικὴ, ὁ πο-
λιτικὸς, τὸ πολιτικὸν μοῦ κλείουν τὸ στόμα· ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν
καὶ ἐγὼ τὴν σειρὰν τῆς ὁμιλίας μου.

Προχθὲς μάλιστα, ἤθελα νὰ εἶπω, διὰ νὰ δώσῃ ὁ ἄξιος ὑποκριτὴς
τὴν πιστὴν εἰκόνα τοῦ καταδικωμένου ἀπὸ συναλλαγματικὰς ἀμαρ-
τίας, οἷτινες μεταμορφοῦνται εἰς κλητῆρας δικαστικῶν καὶ ποινῆ-
τῶν, ἐκρύβῃ ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ἡμέρας καὶ νύκτας εἰς τοῦ θεά-
τρου τὰ ὑπόγεια, καὶ μόνον του τροφὴν ὁ ταλαίπωρος εἶχεν ἡμισεῖαν
δωδεκάδα—φιάλας σαμπάνια—καὶ ὀλίγα πτηνὰ ἄγρια. Αἱ, τί νὰ γίνῃ
πρέπει νὰ μοχθήσῃ τις διὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ ἡ ἐπιτυχία θὰ στεφα-
νῶσῃ πλέον μίαν ἡμέραν τὴν γαστέρα του, τοῦλάχιστον, ὅσον ἀχά-
ριστον καὶ ἂν ὑποθέσῃς ἓνα κοινόν.

— Αἱ! βέβαια τί νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς ὁ ταλαίπωρος; τρέχει ἐπά-
νω, τρέχει κάτω, ἐφ' ἀμάξης ὅμως πάντοτε, λαμβάνει χρήματα,
σπαταλᾷ χρήματα, ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ἐντάλματα, βοήθειαι δὲν εἰ-
ξεύρω πως καὶ ἄλλα τι . . . ἐντούτοις μὲλους τοὺς μόχθους

Ἰγείης πολὺ καλὰ,

Καὶ χονδραίνει καὶ παχαίνει, εἶναι κόκκινος πολλὰ.

Καθὼς εἰς τὴν κωμωδίαν τοῦ Μολλιέρου λέγεται, περὶ τοῦ Ταρ-
τούφου.

— Ὁ πτωχός! λοιπὸν ἂς ἐπιφωνήσω καὶ ἐγὼ πρὸς ἀκριβῆ πα-
ρωδῖαν τῆς κωμωδίας, ἥτις ἀπὸ τινος παίζεται καὶ ἐκτὸς τοῦ θεάτρου.

— Πολλὰ σωστά, Δέσποτά μου, ἀλλ' ἰδὲ τί εἶναι ὁ διάβολος·

ἐξεθύμωσα, φαίνεται, ἀπέναντι τῆς ἀγαθῆς Πανδώρας, διότι ἐνῷ εἶχα τόσον θυμὸν πρὸς τὴν κακόζηλον αὐτὴν παιδαγωγὸν, ὥστε ἦμην ἔτοιμος νὰ τῆς προσκολλήσω ἓνα ράπισμα ἡχητικώτατον, χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλω, ὅτι ἡ τρυφερά μου χεὶρ θὰ τῆς ἀπέσπα τοὺς δύο ἐναπομένοντας σκληροὺς ὀδόντας τῆς, τώρα μοὶ ἔρχεται ὀρεξεις νὰ τῇ προσφέρω τὸ γλυκύτερον φίλημα.

— Τῷ ὄντι, τί εἶναι ὁ διάδολος ! Μὰ τί εἶχες ἀλήθεια ;

— Τί εἶχα ; τί ἀνεγίνωσκα νὰ μὲ ἐρωτήσης εἰς τὸ τελευταῖον αὐτῆς φυλλάδιον.

— Λοιπὸν, τί ἀνεγίνωσκες .

— Ἄκουσε.

« Ἴδου καὶ ἕτερος τρόπος τοῦ κλέπτειν » — γράφει ἡ γραῖα αὐτὴ φαναρίτισσα, καὶ ἀμέσως ἀρχίζει νὰ διηγῆται πρὸς ἡθικὴν μόρφωσιν τῶν τρυφερῶν καρδιῶν τῶν ἀναγκαστῶν τῆς, νέον τρόπον τοῦ κλέπτειν, ὡς ἂν μᾶς ἔλεγεν τὸ σοφὸν αὐτὴ σύγγραμμα — ἰδοὺ καὶ ἕτερος τρόπος τοῦ καθιστᾶν ἀγαθοὺς πολίτας, ἐνῷ τόσους ἄλλους τρόπους διαφθορᾶς μᾶς ἐδίδαξεν ἡ ξενικὴ σπεῖρα εἰς ἣν ἀνήκει, καὶ μᾶς πωλῇ καθ' ἐκάστην ἐκ τοῦ μυνοπωλείου τῆς . . .

— Εὖγε ! δαιμόνιον, ἀλλὰ πηδήματα ;

— Αἶ ! πηδήματα, αὐριον.

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.

Ο ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΨΑΡΙΑΝΩΝ.

Καὶ τίνος ἡ καρδία δὲν συγκινεῖται ; τίνος Ψαριανοῦ ἡ ψυχὴ δὲν σκιρτᾷ εἰς τὸ γλυκὺ τῆς πατρίδος ὄνομα ;

Τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης δίδουσιν ἀλλήλοις σήμερον οἱ Ψαριανοί, καὶ σφίγγοντες τὰς χεῖρας — Ἄγωμεν, ἄγωμεν, ἐπιφωνοῦσι τὰ σεβαστὰ τοῦ ἀγῶνος λείψανα· ἄγωμεν ἀδελφοί, πρὸς τὴν πατρίδα, ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ — Νέα Ψαρά ! Ἐκεῖ τοῦλάχιστον μεταξὺ τῶν συγγενῶν, τῶν ἀδελφῶν μας, θὰ ἐναποθέσωμεν ἐντὸς σπιθαμῆς γῆς ἰδικῆς μας, τὸ κατὰ γῆρον αὐτὸ σῶμα, τὸ ὅποιον ἡ δόξα τῆς πεσοῦσης τότε πατρίδος ἡμῶν δὲν ἐδέχθη θυσίαν ἢ ὀλοκαύτωμα.

Ἀκολουθεῖ εἰς τὴν φωνὴν ταύτην ἡ φιλελεύθερος νέα γενεά, καὶ ἂν δὲν ἔχῃ νὰ καυχᾶται εἰς ἀνδραγαθίας, προσφέρει ὅμως τὸν βραχίονα αὐτῆς εἰς τὸ ἀσθενὲς γῆρας, καὶ ὀδηγεῖ τοὺς Βελισσαρίους αὐτοὺς τοῦ ἀγῶνος, ἐκεῖ ὅπου ὑπόσχεται νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν κόνιν τῶν νεκρῶν αὐτῶν μὲ τὸν σταυρὸν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ νὰ πίπτῃ προφέρουσα τὸ ὄνομα τῆς ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησε.